

ART64 2015. 09. 30.

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

2015. 09. 04. péntek Pesti Színház (Fotó bemutató)

Fejes Endre—Presser Gábor:
Jó estét nyár, jó estét szerelem

zenés dráma két részben
Rendező: Szász János

Fejes Endre novellájának zenés színpadi változata, egy hatvanas évek elején megtörtént esetet dolgoz fel. Egy pszichopata munkásfiú megfeszített energiával összekuporgatott pénzén néhány napra személyiséget cserél. Görög diplomatának adja ki magát, luxusvacsorákat fizet, elegáns nőknek udvarol, az eljegyzés előtt persze mindig eltűnik. A gyönyörű Karácsony Zsuzsába azonban beleszeret, és nem tudja időben otthagyni.

Nagyon érdekes jeleneteket láttunk a darabból, nem játszották ugyanis végig, csak azokat a jeleneteket, amelyeket, a rendező Szász János akart. Írtam, hogy „fotó bemutató”, ami azt jelenti, hogy a fotósok és a filmesek (TV) számára játszanak el részleteket a színműből, de úgy, hogy a végére összeáll a fejedben a lényeg. Előadás közben, természetesen, mindenki fényképez, mászkálnak a fotósok, de olyan ügyesen teszik ezt, hogy sem az előadást, sem egymást nem zavarják. Például senki nem vakuzik és a filmesek sem hoznak magukkal lámpákat, mint régen. Szóval nagyon különleges volt. Az Uram fotózott, ezekből a képekből válogattam ide párat.

Ami a darabot illeti: az 1970-es években, amikor bemutatták, nagy sikert aratott, annál is inkább, mert egy valóban megtörtént eseményt dolgozott fel Fejes Endre (a mostani bemutató előtt egy héttel, meghalt 91 éves korában). A női magányosságot, ennek kihasználhatóságát, a női naivságot és ennek kihasználhatóságát, a mindenáron való férjhez menési kényszert és ennek kihasználhatóságát, valamint Magyarország akkori bezártságának köszönhető csodálatunkat a nyugat iránt (jelen esetben Görögországról van szó) használja fel az író, hogy tanuljunk a példából! A Fiú csak a hétköznapi robotjából menekül egy álmovilágba, amit persze sokáig nem tud fenntartani, tudjuk, hogy buknia kell, kérdés, hogy: Hogyan, és mikor?

Szász János azonban nem egy jobb életre vágyó Fiút lát a főszereplőben, hanem egy elvetemült gyilkost, aki csak az alkalomra vár, hogy ölni tudjon! Ennek a felfogásnak az érvényesítésére sokkal alkalmasabb lett volna a Harsányi Gábor, aki anno játszotta a TV filmben ezt a szerepet, illetve az ő karakterének megfelelő

színész választására lett volna szükség. (Stohl András visszaadta ezt a szerepet, mondván, hogy nem Neki való, és igaza van.) A Vígszínház által most bemutatásra kerülő darabjának főszereplője, egy kedves, aranyos fiú, akiről álmában sem gondolhatja senki, hogy: gyilkos. Egy gyilkos nem mondja az egyik lány mamájának: „Hozom a nagy, kövér Anyuka, és család, készülj Mama, tartjuk a lagzi!” A szerepet, Wunderlich József játssza, aki új „szerzeménye” Eszenyi Enikőnek. Nagyon csinos, mosolygós, aranyos fiú, jó színész is, de teljesen alkalmatlan a Szász féle felfogás bemutatására. Amikor Harsányi játszotta a Fiút, érvényesült az a szellemiség, hogy biztosan nem a Fiú megnyerő külsejének szól a hódolat, csakis a pozíciójának és pénzének illetve a házasság reményének. A mostani előadásban viszont, elhiszi a néző a nőknek, hogy beleszerettek ebbe az „aranyos” pasiba. Egyéb tulajdonsága a Fiú szépsége mellett eltörpülnek. Ennyit a főszereplő kiválasztásáról.

Azt pedig végképp nem értem, hogy mitől lett aktuális ma, 2015-ben, ez a darab? Igaz, hogy a Nők ma is gondolnak arra, hogy milyen jó lenne (görögről szó sem lehet manapság) egy holland, svéd, angol stb. pasihoz hozzámenni, aki kirántja őt ebből az országból. De a mai nők felvilágosultak, óvatosak, büszkék, jól keresnek, nyelveket beszélnek, hamar kialakítják maguknak az egzisztenciájukat, nem hiszem, hogy be lehetne őket csapni: „Én lenni görög diplomata!” – csúcs hülye szöveggel. Nem is beszélve arról, hogy kb. 2 mp alatt ki lehet deríteni egy okos telefonnal, az igazságot és máris mehet a Pasi a szemébe, dobva van! Akkor miért?

Presser

Hozom a nagy kövér Anyuka....

A fodrász lánnyal

A vénlánnyal

A gyilkolási jelenet

2015. 09. 04. péntek Szalon

Vértes András a Gazdaságkutató Zrt. elnökének előadása

Nem tudom mit vártam ettől, az egyébként nagyon aranyos, szimpatikus embertől, hogy talán megmondja a „tutit”. Hogyan lehet meggazdagodni, mibe fektessük a pénzünket, hogyan lehet kimászni a gazdasági válságból, hogyan lehet megúszni a pénzügyi csapdákat, hogyan lehet boldogan élni? Vagy mit is? Azon kívül, hogy megtudtam, hogy Ő nagyon jól és boldogan él, más nem is tudtam meg. Illetve megtudtam, hogy semmivel nincs semmi baj! Igaz, hogy az Orbán követ el hibákat, de nagyon karizmatikus személy és a népszerű és az emberek többségének nagyon tetszik. Kényelmes és jó, ha gondolkodni sem kell! Máskor is volt már ilyen és túléltek, túlélte az ország is. Túléltek a tatárjárást, a három részre szakadást, a fasizmust, a szocializmust, majd ezt is túléljük valahogy, legyünk optimisták! Hurrá! Legyünk!

De erre a végül is optimista kicsengésre csak akkor került sor, amikor már majdnem sírva fakadt az egész hallgatóság, mert olyan realistán festette meg Magyarország elszegényedését Vértes András, hogy azon nyomban fájdalmat okozott nekünk! Jelenleg ugyanis Magyarország valamennyire való szinten tartását az Európa Unió anyagi segítség teszi lehetővé. Amikor már nem fog felénk áradni az Unió pénz vége az országnak, ez kb. 10 éven belül be fog következni!

Hacsak.....

2015. 09. 06. vasárnap Néha egy kis Gasztró esemény, sem ART

Zakuszká főzés Etyeken

Vásároltunk, utaztunk, mostunk, tisztítottunk, daraboltunk, daráltunk, süttünk, főztünk, csomagoltunk, pakoltunk, utaztunk, amennyit oda, annál egy kicsivel többet vissza, mert egy helyen nem ott tértünk le az útról, ahol kellett volna. No, de sebaj, készült egy csomó Zakuszká!

2015. 09. 07. hétfő Látogatás a budai pince rendszer egy részében

Budavári Palota elmúlt évtizedeinek egyik legjelentősebb középkori városi ásatása 2000-ben fejeződött be: a királyi palota északi falától a Dísz tér déli oldaláig terjedő településrész pincéit a munkálatok alatt viszonylagos épségben sikerült feltárni. A feltárt és felújított pincerendszer egyik legrégebbi része a kicsiny, mindössze 2-3 négyzetméteres helyiség, a mikve.

A kőzetbe kézzel kivájt középkori sekély fürdőrészt - a hagyományoknak megfelelően - természetes víz táplálta. A feltárás, majd az azt követő felújítás eredményeként ma újra tiszta és természetes eredetű víz található a szinte teljes épségében megmaradt rituális zsidó fürdőben. A mikve feltárása azért is jelentős, mert annak létezése igazolta azt az addig vitatott tényt, hogy a Képes Krónikában említett zsinagóga egykor valóban létezett. (Közvetlenül a mai Fehérvári kapu mellett állt valamikor a 13. században. A feltárás és a dokumentáció után a zsinagógát sajnós visszatemették, mivel napjainkban a Honvéd Főparancsnokság előtti utcaszakasz húzódik felette.)

Ezt a szöveget az Internetről vettem át, a pontosság kedvéért!

Feltett kérdéseimre, azonban nem kaptam választ:

- miért nem nyitják meg a rendbe hozott ásatási helyszínt?
- miért nincsenek virágok a virágágyásokban, miért nem tartják rendben a körletet?
- miért nem lehet, hasonló módon, bemutatni a volt Honvéd Főparancsnokság épülete előtt, üvegpadozat alatt a régi zsinagóga maradványait, mint Pécssett az ókeresztény romokat?

Egyébként a kb. fél órás vezetés 2000.- Ft/fő. (Hárman voltunk fizető vendégek összesen.) Nyugdíjas kedvezmény pedig sincs!

2015. 09.08. szombat

Van nekünk a házban egy festőművésznünk Sándor Krisztián. Születése óta lakik a Ponty utcában. Már azon is csodálkoztam, hogy festő lett, mert nagyjából tudunk egymásról dolgokat, de, hogy a Krisztián egyáltalán rajzolni tud, az egészen felnőtt koráig nem derült ki. Egyszer csak meghívott egy kiállításának a megnyitójára. Majd elcseréltem a festő állványomat egy rajzára. Az Ő értékelése szerint kb. 20.000.- Ft értékben, de már ez is nagyon régen volt. Ami a házra és rám is vonatkozik, az az, hogy elkezdte átalakítani a kertet egy mediterrán tájra! Pálmafák és bambuszok kerültek a kertbe és általam nem ismert bőrlevelű növények, amelyek liliomokat virágoznak. És még leánderek és fügefák. (Egyet már ki is vágott.) De mi vonatkozik rám? Hát az, hogy én takarítok utána. Mert lenyírja ugyan a bokrokat, de a nyesedékeket nem szedi össze. Az után rájöttem arra, hogy amennyit Ő kiírt a kertből nem lehet kidobni a szemétkébe, mert nincs annyi kukánk. Mit lehetett tenni komposzt helyet kellett kialakítani. Először mindenki háborgott, de azután megszokták. Krisztián pedig rengeteg földet nyert az ültetéseihez. A kukáinkat meg lecseréltettük kisebbre, hogy ne kelljen annyi szemétdíjat fizetni. A kivágott fákkal pedig bográcsozunk. És persze a locsolás! Különböznél hogyan is maradnának meg ezek a mediterrán növények, ha nincs víz, de van, mert az Ibici locsol. Ezek után a Krisztián pályázott valamilyen Európauniós pályázaton és nyert! De csak az után, hogy arra illetékes személyek meglátogatták a kertünket és elismerően bólogattak.

Kaptunk földet, komposzt ládát (azóta egy kicsivel rosszabb a komposzt helyzetünk!) és tanácsokat! Kisvártatva jött egy fotós, majd megjelentünk a „Kertbarát” című sajtóban:

2015.7-8.szám XXXVIII. évfolyam

Ezen újság egy oldalát idemásoztam, mert nagyon büszke vagyok a kútra, amelyet én harcoltam ki a kertünk számára a Fővárosi Vízművektől 2014-ben. Nincs ugyan bekötvé, azaz nem folyik víz belőle (megígérték, de azután nem tartották be az ígéretüket)! Most már nem is bánom, legalább nem locsolkodnak a gyerekek és nem tapossák össze az alatta kialakított kertrészt. (Kútnak, egyébként, története van!)

A fentebb jelölt napon újabb küldöttség érkezett a kertünkbe 15 fő, akiket most a ház lakói által sült pogácsával (sk), sajtos rúddal, italokkal és gyümölcscsel vártuk!

Úgy tűnik sikerünk volt. Háromoldalnyi, csodálkozó, elismerő, köszönő levelet továbbított nekem a Krisztián, a napokban.

2015. 09. 16. szerda Cinema City Western

Fekete Ibolya ***Anyám és más futóbolondok a családból*** című nagyjátékfilmje, amelynek főbb szerepeit Ónodi Eszter, Gáspár Tibor, Básti Juli és a lengyel Danuta Szaflarska alakítja.

A fiatal anya és kislánya

Felnőtt kislány és a 94 éves anya

A film egy hetven évet felölelő családtörténet a történelem vonzásában, játékos és eklektikus stílusban. 1900-as évek legelejétől a 2000-es évek elejéig négy generáció és a térség sorsa elevenedik meg a filmvásznon. A film a rendező édesanyjának történetén alapul, aki 94 évet élt és ez alatt huszonhét-szer költözött a történelem változásaira reagálva.

Azt gondolom erről a filmről, hogy 60 év felett kötelező megnézni! Nagyon szép filmet láttunk, és aki végigélte a filmben szereplő éveket, annak olyan, mintha életrajzi filmet látott volna! (Bárhol is kapcsolódik be az ember 1900 és 2000 között, mindenki találhat benne, magára, a családjára, illetve a körülményekre vonatkozó azonosságokat!)

Mindig, amikor láttam – eddig - 56-ról szóló filmet, az volt az érzésem, hogy mesefilmet látok, amelynek van, valami valóság alapja, továbbá azt is gondoltam, hogy azért nem egészen így volt! Ez a film a valóságot adja elő olyan meseszerűen, hogy a nézőnek el áll a lélegzete. És, ha hitelesnek látom, érzem azt a kort, amelyben már én is éltem, valóban így volt, akkor jogom van azt feltételezni, hogy a régebbi korok is ugyan olyan hitelesek. Szóval, tessék menni, megnézni!

Kicsit hosszú a film, de nem baj, mert a jó dolgok tarthatnak sokáig! Úgy kell a moziba beülni, hogy történelmi utazáson fogsz részt venni. Nem kell kukorica, nem kell Cola, csak a film kell. Ül le, helyezd magad a legnagyobb kényelembe, dőlj hátra és nyisd ki magad teljesen a film számára. Kezdődik az utazás és kisvártatva már nem is létezel.....bele fogsz olvadni a filmbe!

2015. 09. 18 – 22-ig péntektől keddig Franciaországban voltunk

Bretagne és Normandia dióhéjban, című utazáson

Chartres

Rennes

St. Malo

Mont St. Michel

Caen

Arromanches

Bayeux

Deauville

Le Havre

Rouen

Fécamp

Étretat

Honfleur

Giverny

Párizsig mentünk repülőgépen, ott várt minket egy francia busz, meglehetősen mész, szóttan sofőrrel. Ő vitt azután végig a bretagnei és normadiai tengerparton. Láttuk a partraszállás helyszíneit, filmen és valóságban. Gótikus templomok sorozatát, tekintettük meg. Jártunk luxusnyaraló helyeken, és likörgyárban. Megnéztük az első házgyári panelekből épített várost. Jártunk Monet nyomában, arról a festőről van szó, akitől az „impresszionizmus” kifejezés elindult, aki a tengerparti sziklákat festette, majd a tavi rózsáival ismerkedtünk és ültünk a kedvenc padján. Öt nap alatt 14 város, gondolhatjátok, hogy nem pihentünk. Igaz, én betegen jöttem haza, úgy tűnik, már nem bírom annyira a „strapát”. Hazafelé a repülőgépen eldugult a fülem és egy napig semmit nem hallottam, hát elég furcsa volt, és nem kellemes. Amikor sor kerül az út képeinek összerakására valószínűleg a kellemetlenségeket elfelejttem és csak a „kellem” marad meg az útból! (Alig várom!)

2015.09. 23. szerda MOM Kulturális Központ

Simándy József poszthumusz díszpolgárrá avatása a XII. kerületben

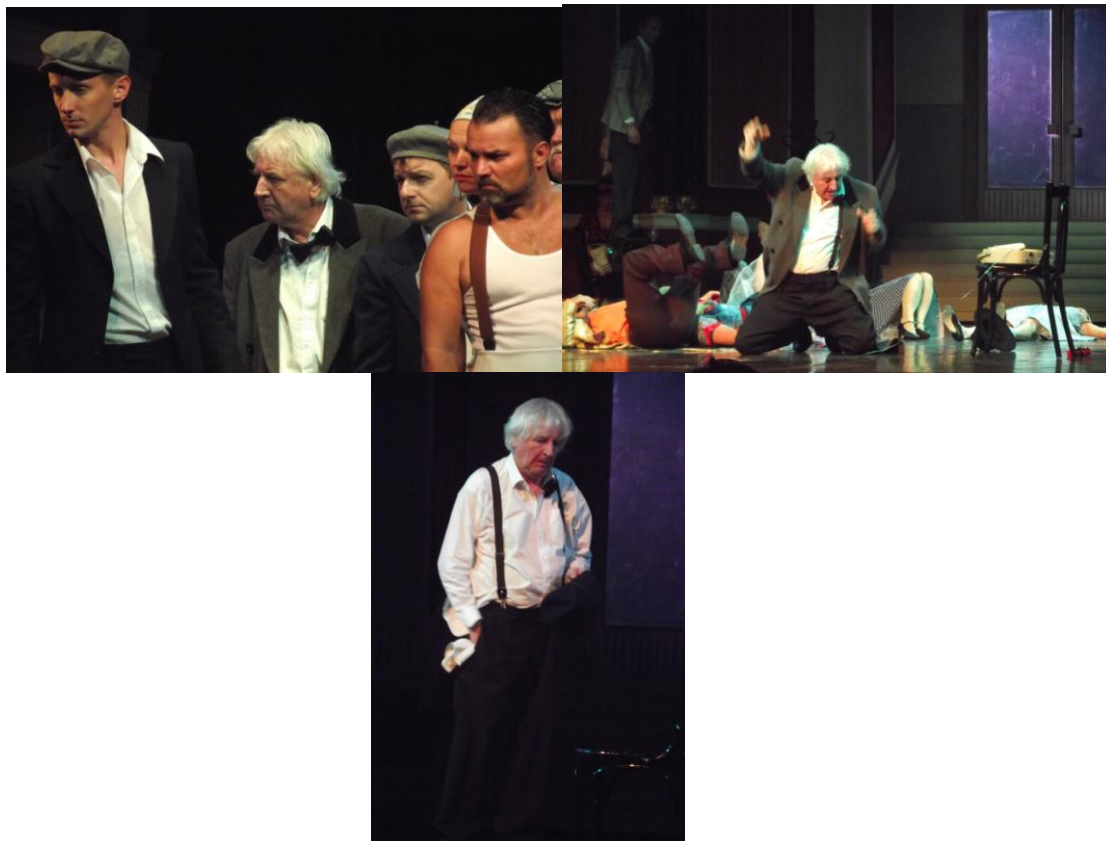
Hegedűs Judit, volt balerina, „lánykori nevén” Simándy Józsefné, 17 évvel (kb.) fiatalabb, néhai férjénél. Amióta a Simándy meghalt minden szívet és követ megmozgat, hogy a férje emlékét ápolja, életben tartsa a „Hazám, hazám..” mítoszát. (Nagyon sok mindenben igaza van, mert mi valóban sok tenor énekest ismerünk, hallottunk, de úgy, mint a Simándy József tudta ezt az áriát még nem tudta senki elénekelni.)

Nem tudom, hogy ki volt az „értelmi” szerző, de a Pokorni most elszánta magát és csodás ünnepség keretén belül poszthumusz díszpolgári kitüntetést adott át, Simándy József feleségének, természetesen a férjére vonatkozóan. (A teljes család jelenlétében. A legnagyobb lány is hazaérkezett erre az alkalomra Münchenből, ott volt Simándy Péter és népes családja, és Simándy Kati, a legkisebb Simándy lány, mind a hat gyerekével.)

Jutka az idén volt (lett) 80 éves és töretlen bátorsággal, jó kedvel, fizikai képességekkel intézi a család dolgait, gondoskodik a férje emlékéről, őrizi Győrök (a balatoni nyaraló) nimbuszát és fáradhatatlanul nyüzsög. Gratulálok hozzá!

2015. 09. 25. péntek Vígszínház (Sajtóbemutató)

Össztánc

Csak az Uram volt! Megbízásom van Tőle, hogy idevésszem, hogy a Tahy Tóth László mekkorát alakított, ebben a néma szerepben. Szinte végig a színen van és különösebb átöltözési, illetve maszkírozás nélkül a színpadon öregszik, vagy 50 évet. Szenzációsan teszi ezt!

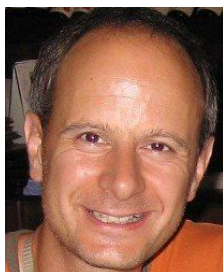

Fotó: Kárpáti Imre

2015. 09. 25. péntek Szalon

a MBBT elnöke, Valcsicsák Zoltán, előadása Bhutánról

Novemberi Szalon megtartása lett volna a feladatunk, de másképpen alakult. Mivel a saját „műsorunkkal” nem készültünk el ezért felkértünk valakit, hogy helyettünk rendezze le a feladatunkat. Valcsicsák Zoltánra, a Fiúnk Árpád Gimnáziumi osztálytársára, legjobb barátjára, valamint esküvői tanújára esett a választásunk. Zoltán hosszú ideig Brüsszelben élt (2011-ig) a Lewis Straussnál dolgozott.

Szinte teljesen véletlenül ismerkedett meg Bhutánnal, és az odalátogatása után úgy döntött, hogy elhagyja a biztos állását Brüsszelben, hazatér a családjával és a továbbiakban Bhutánban fog foglalkozni, önkéntesként. Erről mesélt nekünk, nagyon élvezetesen, örömmel. Jó volt Őt hallgatni. Úgy tűnik még nem lohadt le a lelkesedése, a kedve, és az anyagi háttere, van kitartása a témájára vonatkozóan.

Megalakította a Magyar Bhutáni Baráti Társaságot. Előadásokat tart és szervez, hogy Bhután népszerűsítse. És írt egy könyvet, ami minden szükséges információt tartalmaz annak, aki Bhutánba szeretne utazni. (Az előadás tartásának napján már nyomtatták Győrben a könyvet.)

Könyvbemutató: www.bhutankonyv.hu Zoltán mindenkit szeretettel vár!

Azt írta a Zoltán nekem válaszként a köszönő levelemre, hogy a Lewis Strauss cégről is szívesen tart nekünk előadást, nagyon érdekes történet. Érdekelne minket! Köszönjük szépen, lehet, hogy majd élünk a lehetőséggel.

2015. 09. 29. kedd Erkel Színház

Wagner: Szerelmi tilalom opera

Richard Wagner

SZERELMI TILALOM (Das Liebesverbot)

Vígopera két felvonásban

Librettóját Shakespeare Szeget szeggel című színműve alapján Richard Wagner írta

Fordította: Csákovics Lajos

Vezényel: Selmeczi György

Friedrich, szicíliai helytartó.....Balla Sándor

Luzio..... Szabó Levente

Claudio.....Pataki Adorján

Isabella.....Egyed Apollónia

Mariana.....Barabás Zsuzsa

Brighella.....Szilágyi János

Danieli..... Sándor Csaba

Dorella.....Jordán Éva, Hary Judit

Pontio Pilato.....Rétyi Zsombor

Antonio..... Plesa Róbert

Angelo..... Mányoki László

Közreműködik a KMO ének-, zene- és balettkara

Díszlettervező: Cziegler Balázs

Jelmeztervező: Tihanyi Ildikó

Koreográfus: Jakab Melinda

Hangversenymester: Barabás Sándor, Ferenczi Endre

Karigazgató: Kulcsár Szabolcs

Korrepetitor: Incze G. Katalin, Nagy Ibolya, Nagy Gergő

Súgó: Kondrát Bea, Kostyák Sz. Júlia

Ügyelő: Gálffy Erzsébet

A rendező munkatársa: Szabó Emese, Venczel Péter

Rendező: Szabó Máté

Először játszották Budapesten a Kolozsvári Magyar Opera és a Magyar Állami Operaház közös produkcióját, a *Szerelmi tilalmat!* Wagner művével az Erkel Színházban vendégszerepelt ezen az estén az Opera társulata.

Wagner nem engedte ezt az operáját Bayreuthban játszani, nem csodálom. Nem rossz opera, de nem Wagner. Akit mi Wagner név alatt daljáték szerzőként megismertünk, az nem is hasonlít arra a zeneszerzőre, aki ezt az operát írta. Ha ez a „minőség” maradt volna az utókorra, akkor bizonyára mára már régen elfelejtették volna Wagnert, vagy meg sem ismertünk volna soha, mert nem volt mit megismerni. Helyette megmaradtunk volna Donizettinél, Verdinél, Mozartnál, Beethovennél, Bizetnél! Wagner ezeket a szerzőket mind megtanulta (látszik ezen az operáján), aztán kitalálta Wagnert! Jól tette!

A kolozsváriakkal pedig az a bajom, hogy nem homogén a zenekar. Kihallatszik a hangzásból egy-egy hangszer, amely nagyon bántó. Olyan volt, mintha az összes kis magas hangú „pikulára” erősítőt szereltek volna! A csengettyűk dettó! A zene, legalább is a nyitány (amely összefoglalása, zanzája a teljes műnek) kifejezetten idegesítő összevisszaság volt. Mintha azt mondogatta volna magában a zeneszerző: „Itt még nincs elég hang, tegyünk rá még egy kicsit!” (Lehet 5 dekával több?) „Adunk a közönségnek egy kis zenét, had mulassanak!” Hát ez nekem nagyon nem tetszett!

Nyitány után beletörődtem, hogy ez is egy opera, igaz nem wagneri, de lássuk milyen, ezután egészen jól elvoltam. Az énekesi gárda is nagyon vegyes, aki nagyon jó egy idő után elkerül a társulattól. Ki marad? Természetesen a gyengébbek. Amíg azonban van „felfutójuk”, addig az az egy-kettő jó, húzza maga után a többi. Most is így volt, az apácát (Izabella) alakító, és a feleséget (Marianna) éneklő hölgy szerepekben bemutatkozó énekesnők nagyon tehetségesek. Valószínű, hogy nem sokáig maradnak Kolozsvárott. Jó volt a zsarnokot (Friedrich) alakító férfi is.

Nagyon furcsa volt számomra még, hogy voltak az operában prózai jelenetek, ami azért volt fura, mert az énekeső hangja prózában alig volt hallható, miközben az énekhangja harsogó volt. Továbbá, hogy a szöveget magyarul énekeltek, de egy árva mukkot sem lehetett érteni. Tudták ezt a rendezők is, mert a magyar nyelvű előadást, magyar felirattal látták el.

2015. 09. 30 AUTÓKER találkozó a Szalag utcában

Gyertek Kollégák!
Jöttek!

1962. október 1-én kezdtünk el együtt dolgozni, az akkori AUTÓKER GAF-on (GAF= Gépi Adatfeldolgozó Állomás), 53 éve! Iszonyúan rengeteg sok idő! Ebben az időben a „számítógép” kifejezés még nem is létezett! Hova fejlődünk azóta?

A mostani okos telefonom, kb. (nem is tudom pontosan), de lehet, hogy 1000-szer nagyobb kapacitású számítógép, mint az akkori legnagyobb, négy alapműveletet elvégezni tudó, az URAL I-II, gép. (Azért mi már ezeken a gépeken nem dolgoztunk, csak a tanulmányaink, kiképzésünk, során mutatták meg nekünk!)

Igaz a fenti képen az „ősgárdából” hatan voltunk jelen, a többiek részben 1 évvel utánuk, többen még később, jöttek. Nem csoda, hogy még megvagyunk egymásnak? Pedig szétszóródtunk, írhatom nyugodtan azt is, hogy a világban.

Ami kép itt látható, azt nem olyan régen az Aradi utcában fotóztam, címe:

Városi fenyőerdő

Sajnálatos tény a lakók, számára: nem valószínű, hogy hamarosan tatarozni fogják a házat!

2015. szeptember 30.